

சாவுக்கு விலங்கிட்ட நெருப்பு மனிதர்கள்

கிளாலிக் கடலின் அலைகள் நனைத்துச் செல்லும் கால்களில், குருதிக்கறை பிசு பிசுத்த ஓவ்வொரு காலையின் போதும்

பிணவாடையைக் காவியரும் கடற்காற்றின், ஓவ்வொரு வீச்சின் போதும்.

அவர்களுக்குள் இனம்புரியாத ஒரு ஆலோசனை கொதித்து எழும்.

கிளாலிக் களத்தில் தளபதி சாள்ஸ் வீழ்ந்தபோது, அது அவர்களுக்குத் தாங்கமுடியாத பேரிழப்பாக ஆகிவிட்டது.

எல்லாவற்றுக்குமாகச் சேர்த்துப் பதிலடி கொடுக்க அவர்கள் துடித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

வரதனுக்கும், மதனுக்கும் முந்திய அந்த 60 நாட்கள்...

அவர்கள் சக்கை வண்டிகளோடு பகைவனைத் துரத்துவதும், அவன் சண்டை பிடிகாமலே தப்பி ஓடி விடுவதும், பின்னர் ஏமாற்றத்தோடு இவர்கள் திரும்பிச் செல்வதுமாகக் கழிந்த அந்த இரவுகளில்.

அவர்களில் ஒருவருக்காக தன்னை அனுப்பி பார்க்குமாறு நச்சரித்துக்கொண்டிருப்பார் கணேஸ்.

'டோரா' வை நொருக்குவதற்கான தாக்குதலின் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டபோது.

அந்தச் சாதனையின் சாதனையாளர்களுள் ஒருவனாகத் தான் போகவேண்டுமென்ற ஆதங்கம் அவனுக்கு.

பருத்தித்துறைக் கடலில் புவீந்திரனும், மணியரசனும் 15 நாட்களுக்கு மேல் காத்திருந்த காலத்திலும் அதே நச்சரிப்பு.

ஆனாலும், கணேஸ் இல்லாமலேயே அந்த இரண்டு தாக்குதல்களும் வெற்றிகரமாக முடிந்தபோதும் கூட உற்சாகம் குன்றாமல் அடுத்த தாக்குதலுக்கான காத்திருப்புகளில், வேட்கையோடு அவனது நாட்கள் நகர்ந்தன. கூடவே கோபியும் இன்னும் சில கரும்புலிகளும்.

ஏற்கனவே இரண்டு விசைப்படகுகளை இழந்துவிட்ட எதிரி பின்வந்த நாட்களில் அதிக அவதானத்துடனேயே இயங்கினான்.

வரதன்-மதனுக்குப்போல, கண்டபின் தப்பி ஓடும் தந்திரத்தை அல்லாமல் -இவர்களின் கண்களில் தட்டுப்படுவதைத் தவிர்த்துவிடுவதையே தான், எதிரி தனது யுத்தியாகக் கையாண்டான்.

இப்படியாக - இலக்கை அடையாத துயரோடு இவர்கள் திரும்பி வருவதுகூட, பூநகரிக்குள் 'தவளைகள்' நுழையும் வரைதான் நீடித்தது.

கடலில் இரைதேடிவிட்டுக் காரையேறும் சமயங்களில், சக்கை வண்டிகளில் வரும் மற்றவர்கள், எங்கள் சண்டைப் படகுகள் இரண்டு வேகமாக வளைத்துத் திருப்பி அலை கிளம்ப ஓடிக்காட்டுகிறபோது, கணேஸ் மட்டும் மெதுவாக ஓடி ஓரமாக வந்து, அமைதியாகக் கரையேறுவான்.

"இந்த மாதிரி ஓட உன்னால் முடியுமா?" என்று யாராவது கேட்டால் "எதிர்பாராம ஏதாவது நடந்திட்டால்..." என

இழுத்து, "அநியாயமாக எல்லோருமே சாகாமல் ஆக்க பூர்வமாக ஏதாவது செய்யவேணும்" என்று தொடரும் அவன், "சம்பவம் ஆகக்கூடாது மச்சான், சரித்திரம் ஆகோணும்" என்று முடிப்பான்.

இப்போது

'ஒப்பறசன் தவளை' வரலாற்றுச் சமரில், நாகதேவன்துறை கடற்படைத் தளம் மீதான தாக்குதலில் முக்கிய பங்கேற்று, அந்த வீரமகன் சரித்திரமாகிவிட்டான்.

அன்றைய காலம் -

இந்திய விஸ்தரிப்புவாதிகளின் படைகளை எதிர்த்து தமிழீழம் போர்க்கோலம் பூண்டிருந்த எழுச்சி நாட்கள்.

அப்போது அவனுக்கு வயது பதினான்கு தான்.

சார மடிப்புக்குள் சேட்டை மறைத்துக் கட்டிக்கொண்டு, அம்மாவுக்கு போக்குக் காட்டி விட்டு வெளியேறுகின்றவனைப் பற்றி "தம்பி சந்தியில் போஸ்ட்டர் ஓட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான்" என்றோ "கடையில் சாப்பாட்டுப் பார்க்கல்கள் கட்டிக்கொண்டு அந்தப் பக்கமா போறான்" என்றோ யாராவது சொல்லுவார்கள்.

அம்மாவின் இதயம் வேகமாகத் துடிக்கும்.

அம்மாவுக்கும், நாகநாதி அய்யாவிற்கும் வாரிசாக 21 வருடங்களுக்கு முன்னர் -பெப்ரவரி 13-ஆம் நாளில் -பிறந்தவன் ஜீவநேசன்.

இத்தனை வருடங்களாக பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்தெடுத்த தாயல்லவா..... அவள் துடித்துப் போனார். அவள் தான் துடித்தாளே தவிர அவன் ஓய்ந்ததில்லை.

திடீரென ஒரு காலை, அவசர அவசரமாக ஓடிவந்த அயல்வீட்டுக்காரர் ஒருவர், கடையில் சாப்பாட்டுப் பொதிகள் வாங்கிய ஜீவனை யாரோ காட்டிக்கொடுத்து, இந்தியர்கள் இழுத்துச் செல்கின்றார்கள் என்ற செய்தியைச் சொன்னபோது அம்மா இடிந்துபோனார். அந்தவீடு சாவிட்டு போலாகிவிட்டது. அமுருரல் நவற்கிரி கிராமத்தை நிறைந்தது.

காங்கேசன்துறை இந்தியப்படைச் சிறையில் அடுத்த ஒரு வருடம் கழிந்தது. பார்க்கப்போகின்ற இப்பாவிலும் ஊர்ப்புதினங்களைத் தான் விசாரித்தானேயல்லாமல், வீட்டுப் புதினங்களை யல்ல. மிகவும் அமைதியானவனான அந்தச் சிறுவனின் உள்ளத்தில் ஆவேசப் புயலொன்று அப்போதுதான் மையம் கொண்டது.

இந்தியர்கள் வெளியேற்றப்பட்டபோது, அவர்கள் விடுவித்து விட்டுப் போன கணேஸ், ஐந்தாறு நாட்கள் அம்மாவோடு இருந்துவிட்டு முழுமையாகவே இயக்கத்திற்குப் போய்விட்டான்.

அம்மா துயரத்தோடு கடவுளை நேர்ந்துகொண்டிருக்க, அந்த விடுதலைப் புலி துப்பாகியோடு 'போர் உலா' வந்தான்.

வட தமிழீழப் போர் அரங்கில் அநேகமான எல்லா முனைகளிலும் அவனுடைய துப்பாக்கிகளன்றிருக்கிறது.

கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருந்தபோது, அதை முறியடிக்க வந்தவர்களை மண்டை தீவில் எதிர்கொண்டபோது, மாங்குளத்தில் படைமுகாம் அழித்தபோது, 'வன்னி விகிரம்' என்று படை யெடுத்தவர்களைத் தோல்வியுறச் செய்தபோது, தாயகத்தின் இதயத்தைப் பாதுகாத்து மணலாற்றில் 'மின்னலை'த் தெறிக்கச் செய்தபோது, ஆணையிறவில் 'பலவேகய'வில் புறப்பட்டவர்களை 'ஆமை வேகய'வில் நகரச் செய்தபோது, மன்னாரில் படை யெடுத்தவர்களுக்குப் படை யெடுத்த பதுங்கித் தாக்குதலின்போது -இப்படியாக எங்கும், எல்லாச் சமர்களிலும் கணேஸ் சவடு பதித்தான்.

ருந்தபோது, அதை முறியடிக்க வந்தவர்களை மண்டை தீவில் எதிர்கொண்டபோது, மாங்குளத்தில் படைமுகாம் அழித்தபோது, 'வன்னி விகிரம்' என்று படை யெடுத்தவர்களைத் தோல்வியுறச் செய்தபோது, தாயகத்தின் இதயத்தைப் பாதுகாத்து மணலாற்றில் 'மின்னலை'த் தெறிக்கச் செய்தபோது, ஆணையிறவில் 'பலவேகய'வில் புறப்பட்டவர்களை 'ஆமை வேகய'வில் நகரச் செய்தபோது, மன்னாரில் படை யெடுத்தவர்களுக்குப் படை யெடுத்த பதுங்கித் தாக்குதலின்போது -இப்படியாக எங்கும், எல்லாச் சமர்களிலும் கணேஸ் சவடு பதித்தான்.

கடற்கரும்புலி மேஜர் கணேஸ்
நாகநாதி ஜீவநேசன்
நவக்கிரி, புத்தூர் மேற்கு, புத்தூர்.

அந்தக் காலத்திலேயே, ஒரு கரும்புலித் தாக்குதலுக்கான கனவு அவனது இதயத்துடிப்பு போடு கலந்துதான் இருந்தது.

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள்.....

அது கடந்த வருடத்தின் இறுதி... (1992)

பலாலியிலிருந்து தெல்லிப்பளை நோக்கி முன்னேறிய 'ஒப்பறசன் பூமியதிர்ச்சி'யை நிறுத்த நடந்த சண்டையின்போது -இடது முழங்காலுக்குக் கீழே துளைத்த ஒரு ரவை முக்கிய நரம்பொன்றை அறுத்துச் சென்றுவிட்டது.

கடற் கரும்புலி மேஜர் கணேஸ்
காலில்லாமல் போனமைக்காக அவன் அழுதான்: போராட்டத்தில் காலை இழந்துபோனமைக்காக அல்ல. அருகில் நின்ற தோழனின் கைகளைப் பற்றி விம்மினான், "இனி எப்படியா நாள் சண்டைக்குப் போறது?"

சண்டை முனையில் மருத்துவ வசதியின்மையால் -பெருமளவு இரத்தம் வெளியேறிவிட, மயக்கமுற்று எடுத்துச் செல்லப்பட்ட கணேஸ் -

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்பு யாழ்ப்பாண மருத்துவமனையின் கட்டிலொன்றில், வெடிபட்ட இடத்துக்குக் கீழே அந்தக் கால் அகற்றப்பட்டுவிட்ட நிலையில் அடக்கிக் கொள்ள முடியாத அழுகையோடு படுத்திருந்தான்.

போராட்டத்தில் காலை இழந்தமைக்காக அவன் கண்ணீரைச் சிந்தவில்லை. அருகில் நின்ற நண்பனின் கையைப் பற்றி அவன் விம்மினான், "இனி எப்படியா நாள் சண்டைக்குப் போறது...?"

கணேஸ்!
எவ்வளவு மென்மையானவனாக அவன் வாழ்ந்தான்! எவரோடும் சச்சரவுக்குப் போகாமல், எல்லோரையும் சமாளித்துக் கொள்

வானே! என்னதான் பிரச்சினை யென்றாலும் விட்டுக் கொடுத்து விட்டு விலகிக் கொண்டானே தவிர, அவன் சண்டை பிடித்துப் பெரிதாகியிருக்க மாட்டான். அவன் எவ்வளவோ பொறுமை சாலியாக இருந்தான்; எல்லா விடயங்களிலுமே.

அவனை மேலோட்டமாகப் பார்க்கின்ற எவரும், எதுவுமே தெரியாத அப்பாவி யென ஒரு கணிப்பீட்டை வைப்பார்கள்.

விசயம் தெரியாத நாலுபேரை இருத்திவிட்டு, எல்லாம் தெரிந்த மேதாவிகளைப் போல புழுதித் தள்ளும் நண்பர்களைத் தன்னிடம் வசமாகச் சிக்க வைத்து -"தேவையில்லாமல் வாயக் குடுத்து மாட்டிக் கொண்டோமே" என்று தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்து போகின்ற அளவுக்கு அவன் கொண்டுபோய் விடுவான்.

இருப்பினும், தனக்குத் தெரியாத -அது தொடர்பான பூரண அறிவு இல்லாத -எந்த விடயங்கள் பற்றியும் அவன் வாய் திறக்கவே மாட்டான். வெட்கப்படாமல் - விசயம் தெரிந்தவர்களிடம் இருந்து விசயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில் அவனுக்கு ஆர்வம் அதிகம்.

தான் செய்ய நினைக்கும் காரியங்களைச் செய்து முடிக்கும் வரை முயற்சி எடுப்பதும், காலிழந்தவன் எனக் கருணை காட்டி, மற்றவர்கள் உதவ முன் வந்தாலும் புன்சிரிப்போடு மறுத்துவிட்டு தானே எல்லாவற்றையும் செய்துமுடிப்பதும். ஒரு காலில்லாமலும் கூட முகாமி லிருக்கும் முழுமனிதர்கள் செய்யும் வேலைகளிலெல்லாம் தன்னையும் ஈடுபடுத்த எத்தனிப்பதும் அவனது சிறப்பான அம்சங்கள். அவை நாங்கள் அவனிடம் படிக்க வேண்டிய பாடங்கள்.

காயம் மாறி - ஜெய்ப்பூர் காலோடு துயரத்தையும் சுமந்து -மருத்துவ மனையிலிருந்து வந்தவனுக்கு, யாழ் மாவட்ட தாக்குதல் படைப் பிரிவில் நிதி வேலை கொடுக்கப்பட்டபோது, சண்டைக்குப் போகவேண்டுமென தளபதியோடு சண்டை

பிடித்து, ஆணையிறவுக்குப் போனதும் -
அகன்ற பாத்திரத்தில் சோறு குழைத்து ஐந்தாறு பேர் சேர்ந்து நாங்கள் சாப்பிடும்போது - வெறுமையாகும் பாத்திரத்தை நிரப்பிவர வேறு எவரையும்

மேஜர் சோதியா...

தெளிவான விளக்கம் மணிக்கணக்கில் சோதியக்கா தருவார்.

சோதியக்காவின் விளக்கத்தால் தெளிவடையும் நாங்குகள் ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்து அர்த்தமான சிரிப்பொன்றைச் சிரித்து விட்டு, "இனிச் சண்டை பிடிக்க மாட்டம்" எனச் சோதியக்கா விடம் சொல்லிவிட்டு தெளிந்த மனத்துடன் எழுந்து செல்வோம். அந்த முன்று வருட காலத்தில் நான் சோதியக்காவிடம் நிறையப் படித்துக் கொண்டேன். எங்களுக்கு அவர் நிறைய அறிவுரைகளைக் கூறுவார். 'குழப்பங்கள்' என்று கொஞ்சப்பேர்

பாராமல், தானே தூக்கிக் கொண்டு எழுவதும் -

ஜெயராஜ் முகாமிலிருந்து 'அருகிருக்கை' பொருத்திய B. S. A மோட்டார் சைக்கிளில் அவனை இருத்தி நாங்கள் தள்ளி விளையாடுகையில் -வளைத்துத் திருப்பி ஓட வீடு வசதி காணாதென்று முற்றத்துக் கிறக்கி, பின் முற்றமும் வசதி காணாதென்று வீதிக் கெடுத்தபோது, தளபதியைக் கண்டு நாங்கள் தடுமாற, வேலியோடு மோதி வண்டிக் கவிழ, தலையில் நல்ல அடிபட்டவன் எழுந்து பிடரியைச் சொறிந்து கொண்டு நின்றதும் - தண்டனை தந்தபோது கும்மாளம் இட்டபடி அவனும் சேர்ந்து செய்ததும் -

கிளாலியில் எம்மவர்களை வேட்டையாட வரும் எதிரியை நாங்கள் வேட்டையாடும் கடற்சண்டைகளில், 'நேவியை'க் கலைத்து விரட்டும் புலிகளின் விசைப்படகுகளிற்கு அவன் ஓட்டியாய் இருந்ததும் -

ஐந்து நாள் ஓய்வு தந்து வீட்டுக்கு அனுப்ப-'இன்று படகுச் சேவை' என்று நாளேட்டின் செய்தியைப் பார்த்துவிட்டு -பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபட இரண்டாம் நாளே புறப்பட்டு அவன் கிளாலிக்கு வந்ததும் - அப்போதெல்லாம் கரும்புலித் தாக்குதல் ஒன்று செய்ய வேண்டும் என்ற வேட்கையை தனது மனக்குகைக்குள் அவன் சுமந்து கொண்டு திரிந்ததும் -

நாங்கள் அடிக்கடி அவனைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்ள எங்களுக்குள் உயிர்வாழும் அவனது நினைவுகள்.

அவனது வீரம்; அவனது தியாகம்; அவனது முயற்சி; அவனது விட்டுக் கொடுப்பு; அவனது முன்மாதிரி; ஒட்டுமொத்தமாக அவனே எப்போதும் நினைவு கொள்ள வேண்டிய எடுத்துக் காட்டுகள்.

கணேசா!

உனது வீட்டுக்கு நீ போய் வந்த அந்த இறுதிப் பயணம்.

அதை நினைக்கும்போதெல்லாம் உன் அம்மாவின் விழி ஓரங்களில் நீரின் கசிவு.

"புழுச்சோறு குழைச்சுத் தீத்தி விடனை" என்று சாப்பிட்டாயாம்.

ஒருநாளும் இல்லாததுபோல, அப்பாவையும் அம்மாவையும் கொண்டு நீர் அள்ளிக் குளித்தாயாம். ■

இருந்தோம். இவர்களில் கப்டன் ரஜனி, கப்டன் தமயந்தி, கப்டன் ஆசா, மேஜர் தாரணி, 2 ஆம் லெப. மாலதி என்று பலர் அடங்குவர். இந்தக் குழப்புகளைத் தனது அன்பான கண்டிப்புக்களாலும் அறிவுரைகளாலும் மேஜராக, கப்டனாக, லெப்டினன்டாக வளர்த்து விட்டவரும் வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தவரும் மேஜர் சோதியக்காதான்.

எங்களின் தாயாக, தாதியாக, ஆசிரியையாக இருந்தவர் சோதியக்கா, இவ்வளவுக்கும் அப்போது சோதியக்கா சாதாரண போராடியாகத்தான் இருந்தார். வழமையாக எங்களுக்கு கென பொறுப்பாக விட்டவரும் போராளிதான் எல்லாவற்றிலும் பொறுப்பாகச் செயல்படுவார். ஆனால்... எங்களின் சோதியக்கா வித்தியாசமானவர். ■